

LA NOIA DEL TEATRE

Deixeu-me parlar, ara que ens trobem entre les ombres del pati de butaques, de la noia que vaig conèixer, en aquest mateix teatre, ara farà un any. Jo, encara no sé si, a primera vista, em devia enamorar del personatge desconegut o de la persona sense nom. Potser del ressò de les sabates de taló sobre la malaurada fusta de l'escenari, que ranquejava i es blegava de forma indecent, com si la lleugeresa del seu cos fos la causant de tant de dolor en aquell terra malferit. Potser del reflex dels focus en el seu cabell multicolor, a voltes càlid i a voltes fred, i a voltes vermell com la sang que corria amb destresa per les meves venes mentre l'espectacle tenia lloc davant meu. O potser de la mirada astuta i desperta, o el posat rialler però tímid d'aquella que feia veure que era, i que molt probablement fos el mirall de la seva persona, emergint des de les profunditats més recòndites de la seva ànima. L'únic que sé és que, assegut, agafat als barrots de la cadira tova, amb l'esquena rígida com un pal i el coll engarrotat per la tensió d'aquell instant, la vaig sentir a prop, quan la seva mirada brillant es va deturar en la meua, com si en aquella nit actués només per a mi.

Les parets de paper fumat del teatre deixaven escoltar el rumor de l'aigua de pluja que devia negar els carrers, ja xops d'humitat primaveral. Sentia en els canelons el regalim des del sostre, descendint lentament, com si en comptes d'aigua parléssim d'oli, a través de les columnes humides de pintura malmesa, lamentant-se per abandonar el recinte, en un ritme semblant a la lletania que aquella noia semblava seguir amb el compàs del seu caminar.

I vaig sentir enveja. Sí, enveja del director per poder dir-li el que estava bé i el que estava malament, però sobretot, per poder compartir amb ella aquells

instants íntims d'assaig en que persona, personatge i director, es converteixen en un de sol, o aquells en que ella es devia deixar fer i portar per la mà intel·ligent de l'home que havia endegat aquell espectacle, sabent que per un moment, director i actriu es fonien i que la imatge d'aquella visió etèria que tenia davant, era una barreja de tots dos.

I vaig tenir ganes de plorar. I vaig sentir el dol de l'abandó al veure'm aplaudir amb ràbia al temps que comprenia el compte enrere que ja no s'aturaria, i sabia que no la tornaria a veure més, i que quan abandonés el teatre, uns minuts més tard, i em confongués amb el bullici i les ombres dels espectadors que, encara muts i amb les ninetes dilatades per l'excitació, omplien el recinte, jo ja no seria res més important per ella que el sospir d'una d'aquelles gotes de pluja, rebotint amb parsimònia contra algun dels barrets dels assistents, en el seu devenir lent cap a casa.

Temps de comèdies, de drama, de música en viu i de dansa clàssica i contemporània. Però pel damunt de tot, temps d'imaginar, d'inventar somnis de cada petita història que s'escenificava en aquell petit recinte. Moltes vegades, la capseta de sabates que era el pati de butaques es convertia en el més gran dels espais, quan la desena d'espectadors que l'ocupàvem, ens repartíem per l'espai perquè la buidor no es notés de forma exagerada. Si tenies sort, podies gaudir d'una sessió sota l'escalforeta de l'aire condicionat que no deixava de ruixar-te amb la cortina calenta que descendia des del seu cel de plaques quadrades i blanques, i si no en tenies tanta, de sort, i el menut aparell feia vaga de funcionament, et tocava abrigar-te amb la tercera màniga, mentre vigilaves que el vapor d'aire que emergia de la teva boca no enterbolís

l'ambient fins el punt de no poder veure què s'hi escenificava, amb tanta boira glaçada.

La noia del teatre et feia oblidar el fred, la calor, la buidor de l'ambient o la catipén de l'anònim acompanyant que et tocava com a veí, barrejant-se maliciosament amb la fortor de la colònia sense aconseguir emmascarar la certesa de la nul·la higiene del teu company.

Allà on només hi havia quatre fustes, blegades pel pas del temps, on havies de parar compte de no punxar-te el peu amb la punta d'un clau clamant tètanus del seu ferro rovellat i sobresortint de entre les juntures de l'escenari, un veia la tarima llustrosa, pintada de negre mate per no desentonar amb el color de les parets de l'escenari, reflectint netament la llum rebotada dels focus sobre la pell bronzejada, sense excessius maquillatges, d'aquell àngel que tenia davant.

Aquell dia, en sortir del teatre, em vaig barrejar, expressament, entre el públic que abandonava la sala sota el xim-xim que seguia rebotint amb melodiosa harmonia. No tenia costum de fer el xafarder ni de comentar res amb ningú. Solia agafar la via en pas i allunyar-me lentament, elucubrant una crítica raonada fins a l'extrem sobre cada espectacle que veia. Però aquell dia era diferent, especial, màgic, massa intens per deixar-lo passar com si res. Tenia massa cremor d'estómac i de cor com per fugir d'allà sense saber si algú altre havia sentit el que jo encara provava de convèncer-me que no era un enamorament teatral. Feia veure que volia passar entre la gent, arribava al capdavant de la pilota que era el públic encara amuntegat a les portes del recinte i feia mitja volta. Tornava a travessar aquella renglera i en ziga-zaga alternava noi i noia, home i dona, nen i nena, parant l'orella a cada esglai d'aprovació o esbufec d'insatisfacció. Però a cada comentari que sentia

semblava que comprenia menys el que havia vist. Un escatimava la falta de sentiment en recitar i el del costat, li discutia fent-li veure que el sentiment s'havia donat de forma natural, gens teatral, i que allò era el comptava quan un feia teatre. Un semblava confondre encara, després de veure l'obra, els noms dels personatges mentre que l'altre, se'n reia i burlava perquè s'havia adormit a mitja representació, i que per això no era capaç de relacionar res del que havia vist. Un comparava l'obra amb la d'una altra companyia, que havia representat la mateixa en un poble a l'altra punta del país, en un idioma diferent i amb una música diferent, mentre que l'altra li reprovava que si tan diferent era un espectacle de l'altre, no es podia comparar.

Allò era el que havia vist jo? Era possible que la noia hagués aconseguit desplaçar-me amb l'ajut de la seva quàntica teatral, en direcció a un món on només existíem ella i jo? Sí, devia ser això. Els comentaris d'aquella gent semblaven provenir de boques que no formaven part del mateix món que jo. Ningú gosava parlar de l'actriu que havia captivat els meus sentits. Com es podia entendre? Quan els focus semblaven estar fets per a ella, acompanyant-la i dotant-la d'una brillantor especial, sobrenatural, quan la música anava i venia com una onada colpejant sensualment el seu vestit.

No vaig resistir més. Vaig empènyer l'espectador que tenia més a prop, i sense fer cas als impropis que em llançava, vaig enfilat carrer amunt, en direcció a una casa que se'm feia extremadament llunyana, freda i buida.

Però de sobte, sense esperar-ho, vaig trobar-me cara a cara amb ella, sortint per la porta del darrera del teatre, abrigada amb una gavadina negra de cos sencer, amb el cabell lligat en una cua ben alta, confonent-se lentament amb la

fosc del carrer, caminant al costat del músic en direcció a un petit cotxe que els esperava al capdavant de la cantonada.

Vaig fer mitja volta, seguint la comitiva de dos que murmurava en veu baixa, només per poder veure-la un cop més. Vaig accelerar recolzant suaument els meus peus al terra, en cada pas, per no fer el que per a mi semblava un soroll massa estrident, comparat amb el xiuxiueig de les seves sabates sobre el paviment del carrer. En poc més d'un minut m'havia col·locat al seu costat i només llavors vaig frenar, a propòsit, equilibrant el meu ritme al seu, per poder girar el cap i poder veure-la per darrera vegada.

I allà estava. Era ella, la mateixa noia, sense l'influx dels focus ni la brillantor del maquillatge a la seva pell, però podia sentir encara, amb el moviment natural de la noia, la música que no deixava de sonar al meu cap. Es bellugava amb gràcia natural, com la que havia fet veure que interpretava, i que ara comprenia que el personatge i la persona havien estat sempre una sola imatge, una única creació. Ella va girar el cap en direcció al meu rostre, i clavà el seus ulls foscos en els meus, de la mateixa manera que havia fet des de l'escenari. Li vaig aguantar la mirada, tens, amb la sensació de que si obria la boca per deixar anar un comentari imprecís, trencaria la màgica de l'instant, així em vaig limitar a somriure tímida i vergonyosament. Ella va imitar el meu somris i baixà la vista, en direcció al terra. Només llavors vaig accelerar i em vaig allunyar per sempre de l'àngel.

Ara farà un any. Tres-centes seixanta-cinc nits d'amarga buidor, amb la bilis al coll cada cop que trepitjo el pati de butaques i m'assec, com ara, per intentar, sense èxit, de gaudir del que tinc davant. Imaginant-me que quan el "fade" es fongui i s'encenguin els primers contrallums, des de la fosca, emergirà la dolça

noia que em mirava i somreia i caminava amb lleugeresa sobre la fusta ennegrida d'aquest mateix teatre. I que gaudiré, i que somriuré novament amb ella, i que l'aigua que s'escola per dins de les columnes humides s'aturarà, i que restaré allunyat del bullici, i que m'esperaré, a la porta de darrere del recinte, amb l'ansia de veure un cop més la noia del teatre que, ara farà un any, vaig conèixer en aquest mateix escenari.